

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-43)

Mar (2) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்8
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்15
4. முமுக்ஷுப்படி19
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....28
6. திருமாலை32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 20)

17. அக்ஷர:

அவன் எப்போதும் குறையாமல் உள்ளதால் அக்ஷர: எனப்படுகிறான். ஆனால் முக்தர்களால் எப்போதும் தொடர்ந்து அனுபவிக்கப்படுகின்ற தேன் அருவி போன்ற வஸ்துவாக இருந்து, எத்தனை அனுபவித்தாலும் குறையாமல் பெருகியபடியே உள்ளான். இப்படியாக அவனது எல்லையற்ற குணங்கள் உள்ளன. "அச்" என்ற எச்சம், "பச்சதி" போன்ற வினைகளுடன் சேர்க்கப்படவேண்டும் என்ற இலக்கண விதியின்படி, "அச்" என்ற எச்சம் "க்ஷரதி" என்ற வினையுடன் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. விக்ரம: (79), ஸுராநந்த: (188) போன்ற திருநாமங்கள் "அச்" என்பது சேர்க்கப்பட்டதாகும். பரமபுருஷன் எல்லையற்ற முக்தர்களால் அனுபவிக்கப்படும்போதும், அவன் மாறாமல் உள்ளான். இதன் காரணம், அவன் தன்னுடைய மேன்மைக்கு யாரையும் நம்பி இருப்பதில்லை என்பதாலும், தானாகவே மேன்மை உடையவன் என்பதாலும் ஆகும். அதாவது, அவனுடைய பரமபுருஷ தன்மை எப்போதும் மாறுவதில்லை.

ப்ரஹ்மசூத்திரம் நான்காவது அத்யாயத்தில் மோக்ஷம் என்பது இப்படியாகவே கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த அத்யாயம் தாழ்வான பலன்களைக் கூறுவதாகக் கொள்ள இயலாது. அவ்விதம் கொண்டால், அதற்கு முந்தைய மூன்று அத்யாயங்களும், உபநிஷத்துக்களும், ஸ்ம்ருதிகளும், இதிகாசங்களும், மற்ற சாஸ்திரங்களும் தாழ்வான பலனையே கூறுகின்றன என்றாகிவிடும். அப்படிக் கொள்ளும்போது, இவை அனைத்தும் மோக்ஷத்தைப் பற்றிக் கூறாத சாஸ்திரங்கள் என்றாகிவிடும். ஆக, எம்பெருமான் முக்தர்களால் அடையப்படும் உயர்ந்த இலக்காக உள்ளான்.

18. யோக:

உபாயமாக உள்ளவன். இந்த எம்பெருமானே மோகூத்திற்கான இயல்பான, எதனையும் சாராத உபாயம் ஆவான். யோக என்ற பதம் யுஜ்யதே - யாருடைய உதவியால் குறிக்கோள் அடையப்படுகிறது - என்ற பதத்தில் இருந்து வந்ததாகும். யோக என்ற பதத்தின் பொருள் - அவனே மோகூடம் அடைவதற்கு நேரடி உபாயமாக உள்ளான், வேறு எதனுடைய உதவியையும் எதிர்பாராமல் உள்ளான் - என்பதாகும்.

- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (2-7-1) - ஏஷ ஹி ஏவ ஆனந்தயாதி - அவன் மட்டுமே ஆனந்தத்தை அளிக்கிறான்.
- ப்ரஹ்ம சூத்திரம் (1-1-15) - தத் தே து வ்யபதேசாத் ச - அவனே ஆனந்தத்திற்கு காரணம்.
- கீதை (18-66) - அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேயோ மோகூடி இஷ்யாமி - நான் உன்னை அனைத்து பாவங்களில் இருந்து விடுவிப்பேன்.

19. யோகவிதாம் நேதா

யோகத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களை வழி நடத்துபவன், மோகூத்திற்கான நேரடியான பாதையைப் பின்பற்றாதவர்களுக்கும் மோகூடபலனை அளிப்பவன். நயதி என்ற வினையுடன், த்ருச் என்ற எச்சம் சேர்க்கப்பட்டு, நேதா என்ற பதம் தோன்றியது. பர்த்தா (33), தாதா(43, 951) போன்ற திருநாமங்களும் த்ருச் என்று முடிகின்றன. மோகூடம் என்ற பலன் கிட்டும்வரை பகவான் வழி நடத்துகிறான்.

- கீதை (10-11) - தேஷாம் ஏவ அநுகம்பார்த்தம் - அவர்களை அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக, அவர்களது அறியாமையை நான் போக்குகிறேன்.
- கீதை (12-7) - தேஷாம் அஹம் ஸமுத்தர்த்தா - மரணத்தை போன்று அச்சம் ஏற்படுத்தும் ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து அவர்களை உயர்த்துகிறேன்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (1-6) - ஸம்ஸாரம் பார்ம பரம் ஈப்ஸமாணை: ஆராதனீயோ ஹரி: ஏக ஏவம் - ஸம்ஸாரம் என்ற கடலைக் கடப்பதற்கு ஸ்ரீஹரியை மட்டுமே ஆரதிக்கவேண்டும்.

- தைத்திரீய உபநிஷத் (3-3-2) - பரம் அம்ருதாத் பரிமுச்சந்தி ஸர்வே - பரமபுருஷனை அடைந்து ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து விடுபடுகின்றனர்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (1-6) - ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேந அம்ருதத்வம் ஏதி - பரமாத்மா மகிழ்ந்தவுடன் அவன் மூலமாக பக்தர்கள் மோகஷம் அடைகின்றனர்.

20. ப்ரதாந புருஷ ஈச்வர:

ப்ரக்ருதிக்கும், புருஷனான ஜீவனுக்கும் ஏஜமானன். ஈச்வரன் ப்ரக்ருதியையும், ஜீவனையும் நியமிப்பவன். ஸம்ஸார பந்தத்துக்குக் காரணமாக ப்ரக்ருதியே உள்ளது. ஜீவன் அவனால் பந்தப்படுத்தப்படுகிறான். வரச் என்ற எச்சம், ஸ்தா என்ற தாதுவுடன் சேர்க்கப்பட்டு, ஈச்வர என்பது தோன்றுகிறது. ஸ்தாவர (428) என்ற திருநாமம் இதனை ஒட்டியே உள்ளது.

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - (1-8) - ஸம்யுக்தம் ஏதத் ஷுரம் அஷுரம் ச வ்யக்த அவ்யக்தம் பரதே விச்வம் ஈசா: அநீச்சாத்தமா பத்யதே போக்த்ரபாவாத் ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாசை: - அழிகின்ற ப்ரக்ருதியும், அழியாத ஜீவனும் ஒன்றாக இருக்கின்ற ப்ரபஞ்சத்தை ஸர்வேச்வரன் நியமித்தபடி உள்ளான். இந்த ப்ரபஞ்சம் ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூலங்களைத் தன்னுள் அடக்கியதாகும். அனுபவிப்பவனாக இருக்கின்றவனும், ஸர்வேச்வரனை சார்ந்தவனாக இருக்கின்றவனும் ஆகிய ஜீவன், பந்தப்படுத்தப்பட்டே உள்ளான். ஜீவன் ஸர்வேச்வரனை அறிந்தவுடன், அனைத்து பந்தங்களில் இருந்து விடுபடுகின்றான்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-16) - ப்ரதாந ஷுத்ரஜ்ஞ: பதி: குணைச: - அனைத்து குணங்களும் பொருந்திய பகவான், ப்ரக்ருதிக்கும் ஜீவனுக்கும் ஏஜமானனாக உள்ளான்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (1-10) - ஷுராத்த்மாநௌ ஈசதே தேவ ஏக: - ஷுரம் எனப்படும் ப்ரக்ருதியையும், ஜீவனையும் ஒரு தெய்வமே கட்டுப்படுத்துகிறது.

இப்படியாக அனைவரையும் பந்தத்தில் ஆழ்த்துவதைத் தனது லீலையாக்கக் கொண்டுள்ள ஈசுவரன், தவறு செய்யும் ஜீவன்களை பந்தப்படுத்தியும், அவனை அடைந்த ஜீவனை விடுவித்தும் செய்கிறான்.

- ஈசுவர: ஸர்வ பூதநாம் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஈசுவரன்.
- கீதை (7-14) - தைவீ ஹி ஏஷா குணமயீ - இந்த ப்ரக்ருதி ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகியவற்றால் ஆனது, இது என்னுடையது.
- தைவீ தேவஸ்ய க்ரீடத: - இது ஈசுவரனின் விளையாட்டுப் பொருளாகும்.
- க்ரீடநகம் - விளையாட்டு பொருள்.
- ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸ்திதி பந்தஹேது: - பந்தத்திற்கும், மோக்ஷத்திற்கும், இருப்பிற்கும் காரணமாக அவனே உள்ளான்.
- விஷ்ணுதர்மம் - தத்க்ருதாயாஸ்து மாயாயா: தத்ப்ரஸாதம் விநா க்வசித் நாஸ்தி நிர்ணாசநே ஹேது: ஸங்க்ஷிப்யேதத் ப்ரபாஷிதம் - அவனது கருணையைத் தவிர, அவனால் உருவாக்கப்பட்ட மாயை என்பதை, வேறு எதனாலும் அழிக்க இயலாது.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (3-2-4) - பராபித்யாநாத் து திரோஹிதம் தத: ஹி அஸ்ய பந்த விபர்யயௌ - அவனது ஸங்கல்பம் காரணமாகவே ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபம் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. அவனது ஸங்கல்பம் மூலமாகவே பந்தமும் மோக்ஷமும் ஏற்படுகிறது.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (3-2-5) - தேஹ யோகாத் வா ஸோ அபி - ஜீவனின் ஸ்வரூபம் மறைவதற்குக் காரணம் சரீர தொடர்பே ஆகும்.

வரச் என்ற எச்சத்தின் மூலம் இங்கு கூறப்பட்ட குணங்களும், கூறப்பட்ட பரமாத்மாவின் இயல்பு என்பதும், அவனிடம் இருந்து பிரிக்கமுடியாது என்பதும் உணர்த்தப்பட்டது. இதன் மூலம் தத்வ பேதங்களான ப்ரக்ருதி, புருஷன், ஈசுவரன் என்பதும், நியமிப்பவன் - நியமிக்கப்படுபவன் என்பதும், இந்த இரண்டு தன்மைகளும் இயல்பானது என்பதும் வேறு எந்தக் காரணத்தாலும் வருவதல்ல என்பதும் உணர்த்தப்பட்டது.

21. நாரஸிம்ஹ வபு:

மனித வடிவும், சிம்ம வடிவும் கலந்தவன். தன்னிடம் பக்தி செய்பவர்களின் பக்திக்கு ஏற்படும் தடைகள் அனைத்தையும் நீக்குபவன். அவன் மனிதனும், சிங்கமுமான பெரிய உருவத்தை தனது ஸங்கல்பத்தாலே எடுத்தான். இதன் மூலம் அவனது பக்தர்களின் அச்சத்தை விலக்குகிறான். மேலும், எந்த நேரத்தில் அடியார்கள் விண்ணப்பித்தாலும் அந்த நேரத்தில் உதிக்கிறான்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 43)

3-4-3 ஆசார தர்சனாத்

பொருள் - ஆசாரம் (நடத்தை விதிகள் எனலாம்) காணப்படுவதால், வித்யைகள் கர்மங்களின் அங்கமே.

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரஹ்மஞானிகளுக்கு கர்மத்திலேயே ஆசாரம் உள்ளதாகக் கூறப்படும் பல வரிகள் உள்ளன. ஆத்மஞானிகளில் மிகவும் சிறந்தவனான அச்வபதி என்னும் கேகய நாட்டின் அரசன், ஆத்மஞானத்தைக் குறித்து மேலும் அறிய விரும்பியவனாக, தன்னை வந்தடைந்த ரிஷிகளிடம் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-11-5) - யக்ஷ்யமானோ ஹவை பகவந்தோ அஹம் அஸ்மி - உயர்ந்தவர்களே! நான் யாகம் செய்து கொண்டுள்ளேன் - என்றான். மேலும் ஜனகர் முதலான பல ப்ரஹ்மஞானிகளும், கர்மங்களில் ஈடுபட்டதாக ஸ்ம்ருதிகள் கூறுகின்றன. இதனைக் கீதையில் (3-20) - கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திம் ஆஸ்திதா ஜநகாதய: - ஜனகர் போன்றவர்கள் கர்மம் மூலமே ஸித்தி பெற்றனர் - என்று உள்ளதைக் காணலாம். மேலும் விஷ்ணுபுராணம் (6-6-12) - இயாஜ ஸ: அபி ஸுபஹூந் யஜ்ஞாந் ஜ்ஞான வ்யபாச்ய: - கேசித்வஜன் ஞானம் நிறைந்தவனாக உள்ளபோதிலும் பல கர்மங்களை இயற்றினான் - என்றது. ஆகவே ப்ரஹ்மஞானிகள் அனைவரும் கர்மத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்றாகிறது. எனவே வித்யைகள் கர்த்தாவின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு உறுப்பாக உள்ளதால், கர்மத்தின் அங்கங்களாகவும் ஆகின்றன. எனவே ப்ரஹ்மவித்யை மூலமாக உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோக்ஷம் கிட்டுகிறது எனக் கூறியது தவறு ஆகும்.

3-4-4 தத் ச்ருதே:

பொருள் - வேதவரிகளிலும் வித்யைகள் கர்மங்களின் அங்கம் எனக் காணலாம்.

பூர்வபக்ஷம் - வேத வரிகள், வித்யை கர்மத்தின் அங்கமே எனத் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-10) - ய தேவ வித்யயா கரோதி ததேவ வீர்யவத்தரம் பவதி - வித்யையுடன் செய்யப்படும் கர்மம் அதிக வீர்யம் உள்ளதாக மாறுகிறது - என்றது. ஆனால் ப்ரகரணம் மூலம் இந்த வரியானது, உத்கீத வித்யையை மட்டுமே குறிக்கிறது என்ற கேள்வி எழலாம். ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும், ச்ருதி வாக்கியம் வலுவானது ஆகும். எனவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-10) - யதேவ வித்யயா கரோதி -என்பது அனைத்து வித்யைகளுக்கும் பொருந்தும்.

3-4-5 ஸமந்வாரம்பணாத்

பொருள் - சேர்ந்து உள்ளதாகப் படிப்பதால்.

பூர்வபக்ஷம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-2) - தம் வித்யா கர்மணீ ஸமந்வார பேதே - பரலோகம் செல்லும் ஒருவனை வித்யையும் கர்மமும் பின் தொடர்ந்து செல்கின்றன - என்று கூறியது. இங்கு வித்யை, கர்மம் ஆகிய இரண்டின் தொடர்பும் கூறப்பட்டது. இத்தகைய தொடர்பானது, வித்யை என்பது கர்மத்தின் அங்கமாக இருந்தால் மட்டுமே பொருந்தும் என்று அறிய வேண்டும்.

3-4-6 தத்வத: விதாநாத்

பொருள் - வித்யை உள்ளவனுக்கும் கர்மம் விதிக்கப்படுவதால்.

பூர்வபக்ஷம் - வித்யை உள்ளவனுக்கும் கர்மம் விதிக்கப்படுவதால், வித்யை கர்மத்தின் அங்கமே ஆகிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-15-1) - ஆசார்யகுலாத் வேதமதீத்ய யதாவிதாநம் குரோ: கர்மாதிசேஷணாபி ஸமாவ்ருத்ய குடும்பே சுசௌ தேசே - ஆசார்யன் மூலமாக வேதத்தை அத்யயனம் செய்து, அவரது ஆணையை மீறாத வகையில், குருவுக்குச் செய்யவேண்டிய குருதஷ்டிணை முதலியவற்றைச்

செய்து, குடும்பத்தில் தூய்மையான இடத்தில் இருந்து - என்றது. இங்கு - அதீத்ய - வேதத்தை அறிந்து - என்று கூறுவதன் மூலம், வேதத்தை அறிந்தவனுக்குக் கர்மமும் விதிக்கப்பட்டது என்பதை அறியலாம். அதாவது, அர்த்த ஞானத்துடன் கூடிய வேத அத்யயனம் செய்யும் ஒருவனுக்குக் கர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. வேத அத்யயனம் என்பது அர்த்தங்களை அறியும்வரை செல்வதாகும் என்று கூறப்பட்டது (ப்ரபாகரர், குமாரிலபட்டர் ஆகியவர்களின் வாதம்). ஆக ப்ரஹ்மவாத்யை என்பது கர்மத்தின் அங்கமாக உள்ளதால், அதற்குத் தனிப்பலன் இல்லை என்று உணரலாம் .

3-4-7 நியமாத்

பொருள் - நியமம் (rule) உள்ளதாலும் ஆகும்.

பூர்வபக்ஷம் - இப்படிக்கூறுவதன் காரணமாக, வித்யை மூலம் புருஷார்த்தம் ஸித்திக்காது என்றாகிறது. ஆத்மஞானி ஒருவன், அவனது வாழ்நாள் முழுவதும் கர்மம் இயற்ற வேண்டும் என்ற நியமம் உள்ளதை, ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத் (1-2) - குர்வந்நேவேஹு கர்மாணி ஜிஜீவிஷேத் சதம் வா - நூறாண்டு காலம் கர்மம் செய்தபடி வாழ்வதையே ஒருவன் விரும்பவேண்டும் - என்றது. இதன்படி பலன் என்பது கர்மம் மூலமே கிட்டுகிறது என்பதும், வித்யை கர்மத்தின் அங்கம் என்பதும் தெளிவாகிறது.

3-4-8 அதிகோபதேசாத் து பாதராயணஸ்ய ஏவம் தத் தர்சநாத்

பொருள் - மேலான பரமாத்மாவையே உபதேசம் செய்வதால், வித்யை மூலமே பலன் உண்டாகிறது என பாதராயணர் கருதுகிறார். இப்படியே காணப்படுவதால்.

ஸித்தாந்தம் (இது முதல் சூத்திரம் 3-4-20வரை உள்ள அனைத்தும், சூத்திரம் 3-4-2 தொடங்கி 3-4-7வரை உள்ள பூர்வபக்ஷங்களுக்கான ஸித்தாந்தமாகும்) - சூத்திரத்தில் உள்ள "து" என்ற பதம், மேலே உள்ள பூர்வபக்ஷ வாதங்களைத் தள்ளுகிறது. வித்யை மூலமே புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கிறது. எப்படி? அதிகோபதேசாத் - வேறுபட்ட பரமாத்மாவைக் குறித்துக் கூறப்படுவதால் ஆகும். தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளவனும், ஜீவனிடம் காண இயலாத எல்லையற்ற உயர்ந்த, கணக்கற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் உடையவனும், இதனால் கர்மங்களை இயற்றும் ஜீவனைக் காட்டிலும் மாறுபட்டவனும் ஆகிய பரமாத்மாவே உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவன் என்று வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன.

எனவே வித்யை மூலமாகவே புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கிறது என்று பாதராயணர் கூறுகிறார்.

வித்யைகள் கர்மங்களின் அங்கம் என்பதைக் காட்டும் அடையாள வரிகள் (லிங்க வாக்கியங்கள்) ஒருபுறம் இருக்கட்டும். வேத உபதேசங்கள் அனைத்தும் கர்த்தாவான ஜீவனைக் காட்டிலும் (ப்ரத்யகாத்மா) வேறுபட்டவனாகிய, உயர்ந்தவனாகிய பரமாத்மாவைப் பற்றியே ஆகும். இதனை எப்படிச் கூற இயன்றது? தத் தர்சநாத் - இதனைக் காண இயல்கிறது. கீழே உள்ள பல வரிகளில், தூய்மையாகவோ தூய்மையற்றோ உள்ள ஆத்மாவில் காண இயலாத எண்ணற்ற குணங்கள் கொண்டவனும், உபாஸிக்கத்தக்கவனும், தோஷம் என்பதே சிறிதும் இல்லாதவனும், தனது ஸங்கல்பம் மூலமாகவே ஸ்ருஷ்டி - காத்தல் - அழித்தல் ஆகியவற்றை ஒரு லீலையாகவே செய்பவனும், அனைத்தும் அறிந்தவனும், எங்கும் உள்ளவனும், வாக்காலும் மனதாலும் அறிய இயலாத ஆனந்தம் உள்ளவனும், ஆத்மாவின் ஸ்வாமியும், ஸர்வேச்வரனும் ஆகிய பரம்பொருளைப் பற்றிக் கூறியதைக் காணலாம்.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - அபஹதபாப்மா விஜர: விம்ருத்யு: விசோக: விஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - பாபம் அற்றவன், வயோதிகம் அற்றவன், மரணம் இல்லாதவன், பசிதாகம் அற்றவன், ஸத்யகாமன், ஸத்ய ஸங்கல்பன்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-3) - தத் ஐசுஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோ அஸ்ருஜத - ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பம் செய்தது, நான் பலவாகிறேன் என்றது, தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டி செய்தது.
- முண்டக உபநிஷத் (1-1-9) - ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்- அவன் அனைத்தையும் அறிந்தவன்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-8) - பராஸ்ய சக்தி: வித்தைவ ச்ருயதே ஸ்வபாவிசீ ஜ்ஞான பல க்ரியாச்ச - அவனது சக்தி என்பது ஞானம், பலம், செயல்பாடு ஆகியவற்றை இயல்பாகவே உடையது.
- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-8) - ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆனந்த: - இதுவே ப்ரஹ்ம ஆனந்தம்.
- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-9) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ரப்ய மநஸா ஸ ஹ ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வான் ந பிபேதி குதச்சநேதி - வாக்குக்கும் மனதிற்கும் அவனது மேன்மை எட்டாத காரணத்தால் அவை

திரும்பிவிட்டன. ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் எதற்கும் அச்சப்படுவதில்லை.

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - ஏஷ ஸர்வேச்வர ஏஷ பூதாதிபதிரேஷ பூத பால: ஏஷ ஸேது: விதரண: - இவனே ஸர்வேச்வரன், இவனே ப்ரஜைகளின் அதிபதி, இவனே ப்ரஜைகளைக் காப்பவன், ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க உதவும் பாலம் இவனே.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-9) - ஸ காரணம் கரணாதிபாதிபோ ந ச அஸ்ய கச்சித் ஜநிதா ந ச அதிப: - அவனே காரணம், இந்த்ரியங்களுக்கு அதிபதியான ஜீவனுக்கு அதிபதி, அவனைப் படைப்பவன் யாரும் இல்லை, அவனை நியமிப்பவனும் யாரும் இல்லை.
- ப்ருஷத் உபநிஷத் (3-8-9) - ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸனே கார்க்கி ஸுர்யா சந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத: - அக்ஷரம் மூலம் கூறப்படும் பரமாத்மாவின் நியமனம் காரணமாகவே ஆகாயத்தில் உள்ள சூரியனும் சந்திரனும் கீழே விழாமல் உள்ளனர்.
- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-8) - பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே பீஷோதேதி ஸுர்ய: பீஷாஸ்மாத் அக்நிச்ச இந்த்ரச்ச ம்ருத்யுர்தாவதி பஞ்சம: - பரமாத்மவிடம் உள்ள பயம் காரணமாகவே காற்று வீசுகிறது, சூரியன் உதிக்கிறான். இவனிடம் உள்ள பயம் காரணமாகவே அக்னியும், இந்த்ரனும் தங்கள் கடமையைச் செய்கின்றனர். யமனும் இவனால்தான் தனது கடமையைச் சரிவரச் செய்கிறான்.

ஆகவே வேதவாக்கியங்களில் உள்ள உபதேசங்களில் கர்த்தாவாகிய மின்மினிப்பூச்சி போன்ற ஜீவனுக்கு, அவித்யை போன்ற சுருங்கிய ஞானம் உடையவனுக்கு, மேலே கூறப்பட்டுள்ள குணங்களின் வாஸனை சிறிதும் கிடையாது. பரமபுருஷ உபாஸனை எனப்படும் வித்யைக்குப் பலன், அவனை அடைவது என்னும் அம்ருதத்வமே என்று உபநிஷத்துக்கள் தெளிவாகவே முழுங்குகின்றன. எனவே வித்யையால் மட்டுமே புருஷார்த்தம் கிட்டுகிறது என்பது தெளிவாகிறது.

3-4-9 துல்யம் து தர்சனம்

பொருள் - அங்கமாக இல்லாதது என்பதையும் காணலாம்.

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மஞானிகளான ஜனகர் போன்றவர்கள் கர்மங்களை அநுஷ்டித்து வந்த காரணத்தால், வித்யையானது கர்மாவின் அங்கம் என்று கூறுவது பொருந்தாது. காரணம் - வித்யை கர்மங்களின் அங்கம் அல்ல என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது. ப்ரஹ்மஞானிகள் கர்மங்களை இயற்றி வருகிறார்கள் என்பது மட்டுமே கூறப்படவில்லை, அவர்கள் கர்மங்களை இயற்றாமல் உள்ளது பற்றியும் கூறப்பட்டதைக் காணலாம். உதாரணமாக, ஐதரேய ஆரண்யகம் (3-2-6) - ருஷ்ய: காவஷேயா: கிமர்த்தா வயமத்யேஷ்யாமஹே கிமர்த்தாவயம் யக்ஷ்யாமஹே - காவேஷ்யர் போன்ற முனிவர்கள், “எதற்காக நாம் வேத அத்யயனம் செய்யவேண்டும்? எதற்காக நாம் வேத அத்யயனம் செய்யவேண்டும் (இருமுறை)?” - என்று கேட்பதைக் காணலாம். ஆக ப்ரஹ்மஞானிகள் கர்மங்களை இயற்றாமல் கைவிடும் வாய்ப்பு உள்ளதால், வித்யைகள் கர்மங்களின் அங்கம் அல்ல என்று தோன்றுகிறது.

ப்ரஹ்மஞானிகளுக்கு கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பது, கர்மங்களை அநுஷ்டானம் செய்யாமல் இருப்பது ஆகிய முரணான இரண்டும் எவ்விதம் பொருந்தும் என்ற கேள்வி எழலாம் - கூறுவோம். பலனை எதிர்பாராமல் செய்யப்படும் கர்மங்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாகவே உள்ளன; ஆகவே இது போன்ற கர்மங்களை ப்ரஹ்மஞானிகள் இயற்றுவது பொருந்துகிறது. இதனை சூத்திரக்காரர் (3-4-26) - யஜ்ஞாதி ச்ருதே: அச்வவத் - யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்களை இயற்ற வேண்டும் - என்று கூற உள்ளார். மாறாக, பலனில் விருப்பத்துடன் இயற்றப்படும் கர்மங்கள், மோக்ஷத்தைப் பலனை விரும்பும் ப்ரஹ்மஞானிக்கு விரோதமாக உள்ளதால், அத்தகைய கர்மங்களை இயற்றாமல் விடுவது பொருத்தமாகவே உள்ளது. வித்யைகள் கர்மங்களின் அங்கமாக இருந்தால், எந்தவிதத்திலும் அவற்றை விடுவது கூடாது என்று அல்லவோ இருக்க வேண்டும்?

3-4-10 அஸாவதரீகீ

பொருள் - யதேவ வித்யயா என்ற வரி அனைத்து வித்யைகளையும் பற்றி அல்ல.

ஸித்தாந்தம்- ச்ருதி வரியில் (யதேவ வித்யயா என்ற வரி), வித்யை கர்மத்தின் அங்கம் என்று கூறப்பட்டதே என்ற கேள்வி எழலாம். பதில் கூறுவோம். அந்த வரியானது அனைத்து வித்யைகளைப் பற்றியும் கூறப்படவில்லை; உத்கீத வித்யை பற்றி மட்டுமே கூறப்பட்டது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-10) - யதேவ வித்யயா

கரோதி - என்பதில் உள்ள "ய" என்பது, அதற்கு முன்பு உள்ள (1-1-1) - உத்கீதம் உபாஸீத - என்பதைக் குறித்தே உள்ளது. பொதுவாக கூறப்பட்டிருந்தால் இந்த வரியானது - யத் கரோதி - என்று இருந்திருக்க வேண்டும். இங்கு வரியின் அமைப்பு அப்படி இல்லை, மாறாக - யதேவ வித்யயா கரோதி ததேவ வீர்யவத்தரம் பவதி - எந்தக் கர்மத்தை வித்யையுடன் இயற்றுகிறானோ, அது வீர்யம் உள்ளதாகிறது - என்று உள்ளது.

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 43)

14. ஸ்வநிஷ்ட்டாபிஜ்ஞாதிகாரம்

ஸ்வரூப உபாய அர்த்தேஷு அவிதத நிவித்ய ஸ்திரமதே:
ஸ்வநிஷ்ட அபிஜ்ஞானம் ஸுபகம் அபவர்க்காத் உபதநாத்
ப்ரதிம்நா யஸ்ய ஆதௌ ப்ரபவதி விநீத: ஸ்தகயிதும்
கபீராந் துஷ்பூராந் ககநமஹத: சித்ர நிவஹாந்

பொருள் - ஒருவன் தனது ஸ்வரூபம், ப்ரபத்தி என்னும் உபாயம், மோக்ஷம் என்னும் பலன் ஆகியவற்றில் உண்மையான நிலையான உறுதியுடன் இருக்கக்கூடும்; இப்படிப்பட்டவன் தனது இந்த நிலைகளைப் பற்றிய ஞானம் கைக்கொள்ளாதல் என்பது அவனுக்கு மிகவும் நெருக்கமாக உள்ள மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் இனிமையானதாகும். இப்படிப்பட்ட ஞானம் மூலம், தெளிந்த புத்தி உடையவனாக இருந்து, தனக்கு முன்பாக நிரப்ப இயலாததும், ஆகாயம் போன்று விரிந்ததும் ஆகிய தோஷங்கள் என்னும் தடைகளை மறைக்கும் வல்லமை பெறுகிறான்.

ஸ்வரூபநிஷ்டையின் அடையாளங்கள்

மூலம் - இப்படித் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று தான் அறியும்படி எங்ஙனையென்னில்:

(1) பரராலே பரிபவாதிகளுண்டாம்போது தன் தேஹாதிகளைப் பற்றப் பரிபாவகர் சொல்லுகிற குற்றங்கள் தன் ஸ்வரூபத்தில் தட்டாதபடி விஷாதாதிகளற்றிருக்கையும்.

(2) சாப்யமாநஸ்ய யத் பாபம் சாபந்தமதிகச்சதி என்கிறபடியே பரிபவாதிகளாலே தன் பாபத்தை வாங்கிக் கொள்ளுகிற மதிக்கேடரைப் பற்ற

பத்த வைராணி பூதாநி த்வேஷம் குர்வந்தி சேத்தத:
சோச்யாந்யஹ: அதிமோஹேந வ்யாப்தாநீதி மநீஷிணா

ஆத்மத்ருஹமமர்யாதம் மூடமுஞ்ஜித ஸத்பதம்
ஸுதராமநுகம்பேத நரகார்ச்சிஷ்மாதிந்தநம்

என்கிறபடியே கரைபுரண்ட க்ருபையும்.

(3) அமர்யாத: சஷுத்ர: என்கிற ச்லோகத்தாலும், "வாடினேன் வாடி" முதலான ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களாலும் தனக்கு அநுஸந்தேயமாக உதாஹரித்த தோஷங்களைப் பரிவாதாதிகளாலே மறவாதபடி பண்ணினார்களென்கிற உபகாரஸம்ருதியும்.

(4) ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம் ஸ்வரூபாநுபந்தியான பகவத் பாரதந்தர்யத்தையும் சேஷத்ரஜ்ஞரெல்லாரும் கர்மவச்யராய் நிற்கிற நிலையையும் பார்த்து நமக்கும் நம்மளவில் பரிபவாதிகள் பண்ணுகிற சேதநருக்கும் உள்ள கர்மாநுகுணமாக இன்புறும் இவ்விளையாட்டுடையனான ஸ்வதந்த்ரசேஷியாலே ப்ரேரிதராய் அவர்கள் பரிவாதாதிகள் பண்ணுகிறார்களென்று அவர்கள் பக்கல் நிர்விகார சித்தத்தையும்.

(5) ப்ராப்த பாபவிசேஷம் சிகையறுக்கிறதென்கிற ஸந்தோஷமும் நடையாடிற்றாகில் ப்ரதம மத்யம பதங்களிலே சோதிதமானபடியே அசித்வைலசுஷண்யத்தையும், ஸர்வபூதாநுகூல்யாதிகளுக்கு யோக்யமான ஜ்ஞானத்தையும், ஸர்வதோமுகமான ஆகிஞ்சன்யத்தையும், ஸ்வத: ஸர்வஸமனாய்க் கர்மாநுரூப பலப்ரதனான ஸ்வதந்த்ரசேஷிக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி அநந்யார்ஹ சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களையும், யத்திதம் மம தேவேச இத்யாதிகளிற்படியே பராநீந ஹிதஸித்தியையுமுடைய தன் ஸ்வரூபத்திலே நிஷ்டையுண்டென்று அறியலாம்.

விளக்கம் - தன்னுடைய ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம் தனக்கு உள்ளது என்பதை ஒருவன் எவ்விதம் நம்புகிறான்? இதற்கான விடை கீழே உள்ளது.

(1) தன்னை யாரேனும் அவமானம் செய்தால், அவ்விதம் அவமானப்படுத்துபவர்கள் தனது சரீரத்தையே அவமானம் செய்கிறார்கள் என்றும்,

தனது ஸ்வரூபத்திற்கும் இதற்கும் ஸம்பந்தமில்லை என்றும் எண்ணியபடி வருத்தம் போன்றவை இல்லாமல் இருப்பான்.

(2) மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக பர்வம் (110-34) - சாப்யமாநஸ்ய யத் பாபம் சாபந்தமதிகச்சதி - ஒருவனை ஒருவன் தகாத சொற்கள் குறித்து நிந்தனை செய்தால், அவமானப்பட்டவனின் பாவங்கள் அவமானம் செய்தவனைச் சென்றடையும் - என்று கூறுவது போன்று, தனது பாவங்களை வாங்கிக் கொள்ளும் புத்தி இல்லாதவர்கள் குறித்து இவன் கருணை கொள்கிறான். எப்படி என்றால் விஷ்ணுபுராணம் (1-17-81) - பத்த வைராணி பூதாநி த்வேஷம் குர்வந்தி சேத்தத: சோச்யாந்யஹ: அதிமோஹேந வ்யாப்தாநீதி மநீஷிணா - விலங்குகள் தன் மீது விரோதம் கொண்டு நின்றால், இவை இப்படி மோகத்தில் உள்ளனவே என்று அவற்றிடம் விவேகியாக உள்ள ஒருவன் இரக்கம் கொள்ளவேண்டும் - என்றும், ஆயுர்வேதம் - ஆத்மத்ருஹமமர்யாதம் மூடமுஞ்ஜித ஸத்பதம் ஸுதராமநுகம்பேத நரகார்ச்சிஷ்மாதிந்தநம் - யார் ஒருவன் சாஸ்த்ர வழிகளை மீறி தனக்கே துரோகம் செய்துகொள்கிறானோ, நல்ல வழியை விட்டு விலகி விறகு போன்று நிச்சயமாக நரகம் என்னும் தீயை வளர்த்துக் கொண்டு எரிய உள்ளானோ, அப்படிப்பட்ட மூடனை எண்ணி இரக்கம் கொள்ளவேண்டும் - என்றும் கூறப்பட்டபடி இரக்கம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

(3) ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரரத்னம் (62) - அமர்யாத: ச்ஷுத்ர: - சாஸ்த்ர மரியாதைகளை மீறியவன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-1-1) - வாடினேன் வாடி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய தோஷங்களை, தனக்குத் தீமை செய்பவர்கள் நினைவுபடுத்தினர் என்று எண்ணியபடி அவர்களிடம் உபகாரம் செய்தவர்கள் என்னும் நன்றியுடன் இருப்பான்.

(4) தனது ஸ்வரூப நிஷ்டையில் நிலைக்கும் ஒருவன் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ப, அனைத்து ஆத்மாக்களும் ஸர்வேச்வரனை அண்டியே உள்ளன என்று அறிவான். அனைத்து ஆத்மாக்களும் அதனதன் பூர்வகர்மங்களின் பலனில் சிக்கி உள்ளன என்று அறிவான். தன்னைத் தாழ்த்திப் பேசி, தன்னிடம் தோஷம் பாராட்டுபவர்கள் -ஸ்வதந்த்ரமானவனும், அனைவரின் எஜமானனும், தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இடையே பூர்வகர்மம் காரணமாகப் பேதம் உண்டாவதைக் ஒரு லீலையாகவே கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் தூண்டுதல் காரணமாகவே இவ்விதம் செய்கிறார்கள் என்று அறிந்து கொள்கிறான். இதனால் அவர்களிடம் த்வேஷம் பாராட்டாமல் உள்ளான்.

(5) பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட பூர்வகர்மங்கள் குறித்து, அவை கழியத் தொடங்கி விட்டனவே என்று எண்ணி மகிழ்வான். இப்படியாக திருமந்த்ரத்தின் முதல் மற்றும்

இரண்டாம் பதங்களின் (ப்ரணவம் மற்றும் நம) பொருளாக உள்ள பல அடையாளங்களை ஒருவன் பெற்றான் என்றால், அவன் கீழே உள்ள பலவற்றை அடைந்ததாகக் கொள்ளலாம் - சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு; அனைத்து உயிர்களுக்கும் நன்மை அளிக்கவல்ல செயல்களைச் செய்வதற்கான ஞானம்; மற்ற உபாயங்களை அனைத்தையும் கைவிட்ட நிலை; எம்பெருமானுக்காகவே வாழ்கின்ற தன்மை; அவனை மட்டுமே நம்பியுள்ள காரணத்தினால் அவனுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்கும் செயலை மட்டுமே செய்தல்; அவன் யாருக்கும் பாரபக்சமாகச் செயல் புரிவதில்லை என்றும், அவரவர்களின் கர்மங்களுக்கு ஏற்ற பலனை அளிக்கிறான் என்றும், ஸ்வதந்த்ரமான எஜமானனாகிய அவனுக்காகவே அனைத்தும் உள்ளன என்றும், தன்னுடைய நன்மை என்பது அவன் மூலமாகவே விளைகிறது என்றும் அறிதல்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுசஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 43)

265. "இதுதான் அநுவாத கோடியிலே" என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி வார்த்தை.

அவதாரிகை - இனி, இதில் விச்வாலோகத்தியில் அருமையை அருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, சரமச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட விஷயத்தின் மீது நம்பிக்கை உண்டாவது மிகவும் கடினம் என்பது கூறப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்தச் ச்லோகார்த்தந்தான் அநுவாதத்தினுடைய கோடியிலே என்று ஆப்தமரான வங்கிப்புரத்து நம்பி அருளிச்செய்யும் வார்த்தை - என்கை.

விளக்கம் - இந்தச் ச்லோகத்தின் பொருளைக் க்ருஷ்ணன் அநுவாதம் செய்கிறான் என்று ஆப்தரான வங்கிப்புரத்துநம்பி அருளிச்செய்தார் (அநுவாதம் என்றால் கூறிய ஒன்றையே மீண்டும் கூறுவதாகும். இங்கு அர்ஜுனனுக்குத் தெரிந்தவற்றையே கண்ணன் மீண்டும் கூறுகிறான் என்று கருத்து).

266. அர்ஜுநன், க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத் தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக் கொண்டு போருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப் பற்றச் சொல்லுகையாலே.

அவதாரிகை - “அது எத்தாலே” என்ன அருளிச் செய்கிறார் - அர்ஜுநன் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதன் காரணத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இதுக்கு அதிகாரியான அர்ஜுநன் பால்யமே தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்ய ப்ரகாசகமான அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும், ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சஷீரார்ணவ நிகேதந: நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம், புண்யா த்வாரவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மதுஸூதந: ஸாக்ஷாத் தேவ: புரானோ அஸௌ ஸஹி தர்மஸ் ஸநாதந:, யத்ர நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந: தத்ர க்ருத்ஸ்நம் ஜகத் பார்த்த தீர்த்தாந்யாயதநாநி ச, யே ச வேத விதோ விப்ரா: யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: தேவதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம், பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த: பவித்ராம் பரமுச்யதே புண்யாநாமபி புண்யா: அஸௌ மங்களாநாம் ச மங்களம், க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விச்வம் சராசரம் என்றும் இத்யாதிகளாயிருந்துள்ள பராவரதத்த்வயாதாத்மய வித்துக்களான ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், பால்யாத்ப்ர்ப்ருதி புரவாஸதசையோடு வநவாஸதசையோடு வாசியற க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்துக்குக் கடவனாய் நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலும், “இவன் சொல்லுகிற உபாயங்கள் எல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்குத் தஞ்சம்” என்று விச்வஸித்த பின்பு “ஆனால் என்னைப் பற்று” என்று சொல்லுகையாலே – என்கை.

விளக்கம் - இந்த சரமச்லோகத்தைக் கேட்டு கொண்டிருக்கும் அர்ஜுனன், தனது குழந்தைப் பருவம் தொடங்கியே க்ருஷ்ணனின் வியக்க வைக்கும் லீலைகளைக் கண்டும் கேட்டும் உள்ளவன் ஆவான். இது தவிர கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- மஹாபாரதம், ஹரிவம்சம் - ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சஷீரார்ணவ நிகேதந: நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் – திருப்பாற்கடலில் சயனித்தபடி உள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணன் தனது படுகையான ஆதிசேஷனை விட்டு மதுராவிற்கு வந்தான்.
- மஹாபாரதம் – புண்யா த்வாரவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மதுஸூதந: ஸாக்ஷாத் தேவ: புரானோ அஸௌ ஸஹி தர்மஸ் ஸநாதந: - புண்ணியமான துவாரகை உள்ள இடத்தில் மதுசூதனன் உள்ளான். அவனே பழமையானவனும் தர்மமும் ஆவான்.
- யத்ர நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந: தத்ர க்ருத்ஸ்நம் ஜகத் பார்த்த தீர்த்தாந்யாயதநாநி ச – அர்ஜுனா! பரம்பொருளும், பழமையானவனும்,

அனைவருக்கும் தேவனும் ஆகிய நாராயணன் எங்கு உள்ளானோ அங்குதான் அனைத்து புண்ணிய நதிகளும் திவ்யதேசங்களும் உள்ளன.

- யே ச வேத விதோ விப்ரா: யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: தேவதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் - வேதம் அறிந்தவர்கள், வேதாந்தங்கள் அறிந்தவர்கள் ஆகிய பலரும் பரமபுருஷனாகிய க்ருஷ்ணனையே பழமையான தர்மத்தின் ஸ்வரூபம் என்று கூறுகிறார்கள்.
- பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த: பவித்ராம் பரமுச்யதே புண்யாநாமபி புண்யா: அஸௌ மங்களாநாம் ச மங்களம் - தூய்மை அளிக்கும் பொருள்கள் அனைத்திற்கும் மேலான தூய்மையாக உள்ளவன் கோவிந்தன் ஆவான். அவனே புண்ணியங்களுக்குப் புண்ணியமும், தூய்மைக்குத் தூய்மையும் ஆவான்.
- க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விச்வம் சராசரம் - இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் படைப்பவனும் அழிப்பவனும் க்ருஷ்ணனே ஆவான். அசையும் பொருள், அசையாப்பொருள் எனப் பலவும் உள்ள இந்த உலகங்கள் அனைத்தும் அவனுக்காகவே உள்ளன அல்லவோ?

இது போன்ற பல ரிஷிகளின் வாக்கியங்களாலும் க்ருஷ்ணனே உபாயம் என்ற அர்ஜுனன் அறிந்தவன் ஆவான். மேலும் சிறு வயது தொடங்கியே காட்டில் உள்ளபோதும், அரசாண்டபோதும் பாண்டவர்களான தங்கள் செயல்களைத் தனது செயல் என்றே கருதியபடி ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றைத் தங்களுக்காகக் கண்ணன் முடித்து வந்ததை அர்ஜுனன் அறிவான். மேலும் அர்ஜுனன், "இவன் (கண்ணன்) கூறும் உபாயங்கள் ஏதும் நமக்குத் தஞ்சம் அல்ல, இவனே நமக்குத் தஞ்சம்", என்ற நம்பிக்கையுடன் இருந்தான். ஆனாலும் கண்ணன் மீண்டும், "அப்படி என்றால் என்னைப் பற்றுவாயாக", என்று கூறியது காண்க. இதனால் அநுவாதம் எனப்பட்டது, அதாவது அர்ஜுனன் அறிந்தவற்றையே மீண்டும் உரைத்தான் .

267. புறம்பு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சை சோதிக்கக்காக.

அவதாரிகை - இது தன்னை முதலிலே உபதேசியாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - புறம்பு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதனை ஏன் முதலிலேயே உபதேசம் செய்யவில்லை என்ற சந்தேகத்தைத் தீர்க்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, யச்சரேய: ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ருஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் என்ற இவனுக்கு உபாயோபதேசம் பண்ணத் தொடங்குகிற வளவிலே முதலிலே இத்தை உபதேசியாதே உபாயாந்தரங்களைப் பரக்க நின்று உபதேசித்தது எல்லாம் “அவ்வளவிலே பர்வஸித்துவிடுமோ? அவற்றினுடைய தோஷத்தாலே இவ்வுபாயோபதேசத்துக்கு அதிகாரியாமோ? என்று இவனுடைய ஹ்ருதயத்தை சோதிக்கக்காக என்கை.

விளக்கம் - கீதை (2-7) - யச்சரேய: ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ருஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - உன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த சீடனாக நான் உல்லேன், உன்னைச் சரணம் புகுந்த எனக்கு, எது சிறந்தது என்று கூறுவாயாக - என்று அர்ஜுனன் கேட்டான். இப்படிக் கேட்ட அர்ஜுனனுக்கு முதலிலேயே சரணாகதி உபாயத்தை உபதேசம் செய்யாமல், மற்ற பல உபாயங்களைக் கூறினான். இதன் காரணம் - அந்த உபாயங்கள் அனைத்தையும் கேட்ட அர்ஜுனன் அவற்றில் ஈடுபடுவானா? அல்லது அவற்றில் உள்ள தோஷங்களை உணர்ந்து கொண்டு, எம்பெருமானே உபாயம் என்று அறிந்து கொள்ளும் தகுதியைப் பெறுவானா - என்று அறிந்து கொள்ளக் கருஷ்ணன் விரும்பினான். இதனால் முதலில் உபதேசிக்கவில்லை.

268. வேதபுருஷன் உபாயந்தரங்களை விதித்தது, கொண்டிப் பசுவுக்குத் தடி கட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்காரமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்ற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கக்காக.

அவதாரிகை - ஆனால், இவனன்றோ இப்படி ஹ்ருதய சோதனார்த்தமாக உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்தவன்? வேதபுருஷன் அவற்றை விதிப்பானேன்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் - வேதபுருஷன் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அர்ஜுனனின் இதயத்தை அறிந்து கொள்வதற்காகவே இது போன்று மற்ற உபாயங்களைக் கண்ணன் உபதேசம் செய்தான் என்றால், அவற்றை வேதங்களும் ஏன் விதிக்கவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆப்ததமனான வேதபுருஷன் விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத, ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத, ஆத்மாநமேவ லோகமுபாலீத, ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: இத்யாதிகளாலே உபாயாந்தரங்களை மோக்ஷஸாதநமாக விதித்தது - பட்டி தின்று திரிகிற பசுவுக்கு

இடைஞ்ச வசப்படுகைக்காகக் கழுத்திலே தடியை கட்டிவிடுவாரைப் போலே அஹங்கார மமகார வச்யனாய்க் களித்துத் திரிகிற இவனுக்கு, ஜந்மாந் தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: என்கிறபடியே காயக்லேசருபமான கர்மாநுஷ்டாநம் இந்த்ரியஜயம் முதலான அருந்தேவைகளாலே செறுப்புண்டு அந்தக்களிப்புப்போய் பகவத்பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக - என்கை.

விளக்கம் - நம்பத் தகுந்தவர்களில் சிறந்தது வேதம் ஆகும். அந்த வேதங்களில் கீழே உள்ள பல வரிகள் மூலமாக மற்ற உபாயங்களால் மோசஷம் கிட்டும் எனப்பட்டது:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-4-21) - விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத - பரமபுருஷனை அறிந்த பின் அவனையே த்யானிக்க வேண்டும்.
- முண்டக உபநிஷத் (2-2-6) - ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத - ஓம் என்ற பரமாத்மாவை த்யானிக்க வேண்டும்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-4-15) - ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத - காணத்தகுந்த உலகமாக உள்ள ஆத்மாவை உபாஸனை செய்ய வேண்டும்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-5-6) - ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: - கேட்கத் தகுந்தது, த்யானிக்கத் தகுந்தது என்பதான ஆத்மாவே த்யானிக்கத் தகுந்தது, காணத்தகுந்தது.

இப்படியாக மற்ற உபாயங்களைக் கூறும் காரணம் என்ன? யாருக்கும் அடங்காமல் திரிகின்ற பசுவைக் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வர, அதன் கழுத்தில் தடி ஒன்றைக் கட்டிவிடுவார்கள். இது போன்று மனிதன் அஹங்காரம், மமகாரம் கொண்டு தனது இஷ்டப்படித் திரிகிறான். லக்வத்ரிஸ்ம்ருத்தி - ஜந்மாந் தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: - ஆயிரக்கணக்கான பிறப்புக்களில் கர்ம, ஞான, பக்தியில் நிலை நின்றவர்களுக்கு மட்டுமே பாவங்கள் அழிந்து கண்ணனிடம் பக்தி ஏற்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, உடல் ரீதியாக இயற்றப்பட வேண்டிய கர்மங்கள் மற்றும் புலன் ரிதியாக இயற்றப்படவேண்டிய அநுஷ்டானம் ஆகியவற்றால் ஒருவனுக்கு அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரங்கள் அடங்கப் பெறுகின்றன. அதன் பின்னர், தான் எம்பெருமானுக்கு வசப்பட்டவன், அவனுக்காகவே உள்ளவன் என்ற எண்ணம் தோன்றி, தனது ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஞானம் உண்டாகிறது. இதற்காகவே வேதங்கள் மற்ற உபாயங்களையும் கூறின.

269. ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமாபோலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றை விட்டால் குற்றம் வராது.

அவதாரிகை - "ஆனால், இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞானோதய ஹேதுவான இவற்றைவிட்டால் குற்றமாகாதோ?", என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - ஸந்யாஸி - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இவை ஸ்வரூபத்தின் ஞானத்தை உண்டாக்குபவை என்றால், இவற்றைக் கைவிடுவதால் தோஷம் ஏற்படாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சரமாச்சரமத்திலே அந்விதனானவன் பூர்வாச்சரம தர்மங்களை விடுகிறபோலே, அந்யோபாயங்களினுடைய ஸ்வரூப விரோதித்வாதிகளாலே ஸித்தோபாயத்திலே இழியும்படி இவ்வளவான ஜ்ஞானபாகம் பிறந்தவன் இவ்வுபாயாந்தரங்களை விட்டால் தோஷமாகாது என்றபடி.

விளக்கம் - வாழ்வின் இறுதியான நிலையான ஸந்யாஸ ஆச்சரமத்தை அடைந்த ஒருவன், தனது முந்தைய மூன்று நிலைகளின் தர்மங்களைக் கைவிடுகிறான். இது போன்றே, மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதல்ல என்றும், எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுதல் மட்டுமே தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது என்றும் அறிந்தவன், மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட்டால் எந்தக் குற்றமும் இல்லை.

270. இவன்தான் இவை தன்னை நேராக விட்டிலன்.

அவதாரிகை - "இவைதான் ஆகாரந்தரத்தாலே அந்விதங்களாகையாலே, இவற்றில் இவன் தனக்கு ஸ்வரூபத்யாகம் இல்லை" என்னுமத்தை அருளிச் செய்கிறார் - இவன் தான் இவை தன்னை நேராக விட்டிலன்" என்று.

விளக்கம் - இந்த உபாயங்கள் மற்ற வடிவில் உள்ளதால், அடியுடன் விடவில்லை என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸாதநாந்தரபரித்யாக பூர்வகமாக ஸித்தஸாதந பரிக்கரஹம் பண்ணின இவ்வதிகாரிதான் கர்மஜ்ஞானாதிகள் ஆகிற இவை தன்னை ஸ்வரூபேண த்யஜித்திலன் - என்கை.

விளக்கம் - கர்மம், ஞானம் போன்ற உபாயங்கள் வேறு வடிவில் உள்ளதால், ஸித்தோபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் ஒருவன் இவற்றை அடியுடன் கைவிடவில்லை என்று கொள்ளவேண்டும்.

271. கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே புகும்; பக்தி ப்ராப்ய ருசியிலே புகும்; ப்ரபத்தி ஸ்வரூப யாதாதம்யஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

அவதாரிகை - “அது எங்ஙனே?” என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - கர்மம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட எப்படி என்பதை அருளிச்செய்கிறார் .

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமாக இவன் அநுஷ்டிக்கும் விஹித கர்மம், ஸாதநபுத்த்யாவன்றிக்கே ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே பரார்த்தமாக அநுஷ்டிக் கையாலே, ஈச்வரனுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே, தத்ப்ரீதி ஹேதுவாகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தாலே அந்தர்பவிக்கும். “நுண்ணறிவு” என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாகப் பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கும் உறுப்பான ஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநம் ஸாதநபுத்தி கழிந்தவாறே ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரகாசத்திலே அந்தர்பவிக்கும். பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: என்கிறபடியே பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதநமான பக்தி, அந்த ஸாதநபுத்தி போனவாறே போஜநத்துக்குக்ஷுத்துப்போலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக்கக் கடவதான ருசியிலே அந்தர்பவிக்கும். ஸித்தோபாய வரணரூபையான ப்ரபத்தி ஏகபதத்திலே சொல்லுகிறபடியே ஸாதநபாவம் கழிந்தவாறே அத்யந்த பரதந்தரதயா அநந்யசரணாமாயிருந்துள்ள ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாதம்ய ஜ்ஞாநத்திலே அந்தர்பவிக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - தனது வர்ணத்திற்கு ஏற்ற கர்மங்களை இவன், மோக்ஷ உபாயமாக எண்ணிச் செய்யவில்லை என்றாலும், தன் போன்ற ஞானம் அற்றவர்கள், தான் செய்வதைப் பார்த்தாவது அவர்கள் அவற்றை இயற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் செய்கிறான். அதாவது, மற்றவர்களின் பொருட்டு இவன் அந்தக் கர்மங்களைச் செய்கிறான். இந்தச் செயலானது எம்பெருமானுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. ஆகவே இந்தச் செயல்கள் எம்பெருமானுக்கு மகிழ்வை அளிக்கவல்ல கைங்கர்யங்களாகி விடுகின்றன. திருவாய்மொழி (5-7-1) - நுண்ணறிவு - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸூக்ஷ்மமான ஞானம் என்பது, தனது

ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்படுத்துவதாகும். இந்த ஞானம் மோக்ஷ உபாயம் என்ற எண்ணம் நீங்கியவுடன், இந்த ஞானம் இவனது ஸ்வரூபத்தில் இணைந்து விடுகிறது. கீதை (11-54) - பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: - பக்தி ஒன்றால் மட்டுமே நான் அறியப்படுபவன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி, பக்தி என்பது எம்பெருமானை அடையவைக்கும் ஸாதனமாக உள்ளது. இந்தப் பக்தியில் உள்ள ஸாதனம் என்ற எண்ணம் நீங்கியவுடன், உணவு உண்பதற்கு ஏற்ற பசி உண்டாவது போன்று, இவன் பெற வேண்டிய பகவத் கைங்கர்யத்திற்கு முன்பாக அடையவேண்டியதான, கைங்கர்ய ருசி இவனுக்குப் பிறந்து விடுகிறது. ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானை அடைவதற்கான உபாயமான ப்ரபத்தி என்பது ஓர் உபாயம் என்னும் எண்ணம், "ஏகம்" என்ற பதத்தின் மூலம் கைவிடப்படுகிறது. அதன் பின்னர் (ப்ரபத்தி ஒரு ஸாதனம் என்ற எண்ணம் நீங்கியவுடன்), எம்பெருமானைத் தவிர வேறு எதனையும் உபாயமாகக் கொள்ளாத நிலையில், தனது ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்த நிலையில், அந்த ஞானத்துடன் ப்ரபத்தி சேர்ந்து விடுகிறது (அல்லது எம்பெருமானே ஸித்தோபாயம் என்ற எண்ணம் சேர்ந்து விடுகிறது).

272. ஒரு பலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே, இவை இரண்டும் ஒழிய பகவத் ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது.

அவதாரிகை - "பக்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டையுங் கழித்தால் இவன் தனக்குப் பலஸாதநமாவது எது?" என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - ஒரு பலத்துக்கு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பக்தி, ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டுமே கழிந்து விடுகின்றன என்றால், இவன் பெறும் பலனுக்குச் சாதனமாக உள்ளது எது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவத் ப்ராப்தியாகிற ஒரு பலத்துக்கு ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் சஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே என்கிறபடியே அநேக ஜந்மங்களிலே கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளாகிற அங்கங்களாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே அரிதாயிருந்துள்ள பக்தி மார்க்கத்தையும், "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸக்ருதநுஷ்டேயமாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள ப்ரபத்தி மார்க்கத்தையும் உபதேசிக்கையாலே, ஸாதந கௌரவ லாகவங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே தத்தத் வயாஜேந பலப்ரதனாகா நின்றுள்ள அவனுடைய

ப்ரஸாதமே ப்ரதாநமாகையாலே பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற இவை யிரண்டுமொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதம் உபாயமாகக் கடவது - என்கை.

விளக்கம் - எம்பெருமானை அடைதல் என்ற பலனுக்கு இரண்டு மார்க்கங்கள் உள்ளன. இவற்றில் பக்தி மார்க்கம் என்பது தொடர்ந்து பல பிறவிகளில் கர்மயோகம், ஞானயோகம் ஆகிய அங்கங்களுடன் இழிதல் வேண்டும் என்பதால், மிகவும் கடினமான மார்க்கம் ஆகும். இதனை லக்வத்ரிஸ்ம்ருதி - ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் சஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே - ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளில் கர்ம, ஞான, பக்தி யோகங்களில் நிலை நின்று, பாவங்கள் நீங்கப் பெற்றால் மட்டுமே கண்ணனிடம் பக்தி உண்டாகும் - என்பதன் மூலம் அறியலாம். ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் கைவிட்டு, ஒருமுறை இயற்றினால் மட்டுமே போதுமானது என்ற ப்ரபத்தி எளிய மார்க்கமாகவே உள்ளது. ஆக ஒரு ஸாதனம் கடினமா எளியதா என்ற கேள்வி அவசியம் இல்லை. மாறாக, அந்தந்த உபாயங்களில் நிலை நிற்பவர்களுக்கு ஏற்ற பலன் அளிக்கின்ற, ஈச்வரனின் கடாசுஷமே முக்கியம் என்றாகிறது. எனவே பக்தி, ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டுமே உபாயம் அல்ல; எம்பெருமானின் கடாசுஷமே உபாயம் என்றாகிறது.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 8)

மூலம் - திருவாய்மொழியில், இவருடைய த்ருஷ்ணாநுகுணமாக ச்ரிய:பதியாய் ஸமஸ்த கல்யாணகுணம்மகனாய், தனக்குத் தகுதியான திவ்ய தேஹத்தையுடையனுமாய் திவ்ய பூஷண பூஷிதனுமாய், சங்கசக்ராத் திவ்யாயுததரனுமாய் பரம வ்யோமத்திலே ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்தாந ரத்ந மண்டபத்திலே பெரியபிராட்டியாரும் தானும், திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்திலே ஏழலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளி, அஸ்தாநேபய சங்கிகளான அயர்வறும் அமரர்களாலே அநவரத பரிசர்யமான சரண நளிநனாய்க் கொண்டு, அங்கு அங்ஙனே செல்லா நிற்க, ஸ்வஸங்கல்பாயத்த ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவிருத்தி நிவ்ருத்திகமான ஸ்வேதர ஸமஸ்தத்தையும் தனக்கு சரீரதயா சேஷமாகவுடையனாய், அந்தராத்தமயா சேதநாசேதநங்களை வ்யாபித்து, தக்கததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், நாராயணாதி நாமங்களைத் தனக்கு வாசகமாகவுடையனாய், ஏவம்விதனாக "உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்கிறபடியே உபநிஷத் ஸித்தனுமாய், இப்படி விஸஜாதீயனுமாயிருந்து வைத்து ஆச்ரித வாத்ஸல்யத்தாலே தேவ மநுஷ்யாத் ஸஜாதீயனாய் வந்து தன்னுடைய பரம க்ருபையாலே திருவவதாரம் பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய், தன்னுடைய ஆதாரங்களிலும் உதவப் பெறாத கர்ப்ப நிர்ஃபாக்யர்க்கும் இழக்க வேண்டாதபடி, ஸர்வாபராத ஸஹனாய், பத்ரபுஷ்பாதிகளாலே ஸ்வாராதனாய்க் கொண்டு ஆச்ரிதர்க்கு அத்யந்த பரதந்த்ரனாய், அவர்களுடைய இச்சாநுகுணமான போஜநசயநாதிகளை உடையனாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுண பரிபூர்ணனான தானே ஆச்ரித ஸுலபத்வார்த்தமாகக் கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும், இப்படியுள்ள ஸர்வேச்வரத்வத்துக்கும் ஆச்ரிதாநுக்ரஹத்துக்கும் ஏகாந்தமான படிகளால் பரிபூர்ணனான எம்பெருமான், தன்னை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டநுபவித்து, தம்முடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற ப்ரதிபந்தகமற்று எம்பெருமானைப் பெற்று முடிக்கிறார். இனிச் சொல்ல வேண்டுமவையெல்லாம் அவ்வவ திருவாய்மொழிகள்தோறும் சொல்லக் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - திருவாய்மொழியில் இவருடைய ஆசைக்கு ஏற்றபடி உள்ள எம்பெருமானைக் குறித்து கூறுகிறார். அவன் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக, அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களை உடையவனாக, தனக்கு ஏற்ற திவ்யமான திருமேனியை உடையவனுமாக, திவ்யமான ஆபரணங்களைக் கொண்டவனாக, சங்கு சக்கரம் முதலான திவ்யமான ஆயுதங்களை உடையவனாக இருக்கிறான். மேலும், பரமபதத்தில் ஆனந்த மயமான திவ்ய ஆஸ்தான ரத்தின மண்டபத்தில், பெரியபிராட்டியாருடன் தானும் சேர்ந்து, திவ்யமான ஸிம்ஹாஸனத்தில் தன்னுடைய செங்கோலானது ஏழு உலகிலும் ஆட்சி செய்தபடியாக வீற்றிருந்து அருள்கிறான். அச்சம் கொள்ளவேண்டாத இடத்திலும் சந்தேகம் கொண்ட அமரர்களால் தொண்டு செய்யப்பட கூடிய திருவடித்தாமரைகளைக் கொண்டுள்ளான். தன்னுடைய நினைவால் ஏற்படுகின்ற ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, கர்மம் நடத்தல், கர்மம் நடவாமை ஆகியவற்றை உடையதும், தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும் ஆகிய பொருள்களைத் தனக்குச் சரீரமாகக் கொண்டதால், அவற்றை அடிமையாக உடையவன் ஆவான். அவற்றின் ஆத்மாவாக உள்ளதால், சேதனம் மற்றும் அசேதனங்களில் வ்யாபித்து, ஆனால் அவைகளின் தோஷங்களால் தீண்டப்படாமல் உள்ளான். நாராயணன் முதலான அத்திருநாமங்களை தன்னுடைய பெயராகக் கொண்டுள்ளான். இப்படிப்பட்டவனாக, திருவாய்மொழி (1-1-7) - உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் - என்பதற்கு ஏற்ப உபநிஷத்துக்களால் கூறப்பட்ட பொருளாக உள்ளான். இப்படி அனைத்தையும் விட மாறுபட்டவனாக உள்ளபோதிலும், அடியார்களிடம் கொண்ட வாத்ஸல்யத்தின் காரணமாகத் தன்னுடைய கருணையால், மனிதனாகவும் அவதாரம் செய்யும் தன்மை கொண்டவன் ஆவான். தன்னுடைய அவதாரத்தின்போதும், தன்னால் உதவி செய்ய இயலாதவாறு, கர்ப்பத்திலேயே குற்றம் உள்ளவர்களும் தன்னை இழக்க வேண்டாதபடி, அனைத்து குற்றங்களையும் பொறுப்பவனாக உள்ளான். பத்ரம் புஷ்பம் முதலான எளிய ஆராதனைக்கு உட்படுகிறான். அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்கின்றவனாக இருக்கிறான். அவர்களுடைய விருப்பம் போன்று உணவு, படுக்கை போன்றவற்றை அமைத்துக் கொள்கிறான். அனைத்து திருக்கல்யாணகுணங்களையும் பரிபூரணமாகக் கொள்கிறான். அடியார்கள் சுலபமாகத் தன்னை அடையும்படியாகத் தானே கோயில்களில் வந்து நிற்கிறான். இப்படியாக ஸர்வேச்வரனாகவும், அடியார்களுக்கு அனுக்ரஹம் புரிபவனாகவும், பரிபூர்ணமாக உள்ளவனும் ஆகிய எம்பெருமான் எதனையும் எதிர்பார்க்காமல் ஆழ்வாருக்குத் தன்னைக் காட்டி அருளினான். இப்படியாக அவனை அனுபவித்து, தன்னுடைய உலகத் தொடர்பு என்னும் தடை நீங்கி, எம்பெருமானைப் பெற்று, திருவாய்மொழியை முடிக்கிறார். இனி என்ன கூறவேண்டுமோ அவற்றை அந்தந்த திருவாய்மொழிகளில் ஆழ்வார் கூற, அதனைக் கண்டு கொள்க.

மூலம் - முதல் திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்றாவது நாநாரத்த பரிபூர்ணமாய், அபரிச்சேத்யமான கடலை முந்துற திரளக்கண்டாப்போலே ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளாலே பரிபூர்ணமாய், எல்லாப்படியாலே எல்லாரிலும் மேற்பட்டு,

ஸர்வேச்வரனாய், ச்ரிய:பதியாக, அபௌருஷேயமான ஸுத்ருடமான ச்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள எம்பெருமானை பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன் ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதி உள்ளடங்காமை அநுபவித்தபடியே ஸவியூதிகளான எம்பெருமானைப் பேசி, ஏவம் விதனானவன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்து உஜ்ஜீவியென்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - இனி முதல் திருவாய்மொழியில் கூறுவது என்ன என்றால் - பலவிதமான இரத்தினக்கற்களால் நிறைவுற்றதாகவும், அளவிட இயலாத கடலை கண் முன்பே கண்டது போன்று ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் பரிபூர்ணமாக உள்ள எம்பெருமானைக் கண்டார். அனைத்துவிதத்திலும், அனைவரிலும் மேம்பட்டு, ஸர்வேச்வரனாகவும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகவும், யாராலும் இயற்றப்படாத வேதங்களால் கூறப்பட்டுள்ளவனும் ஆகிய எம்பெருமானை - வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பேசுபவர்களால் அசைக்க இயலாதபடி, அவன் திருவருளால், அவனை நேரே கண்டு அனுபவித்தார். அந்த அனுபவம் காரணமாக உண்டான ப்ரேமையை, ஆழ்வாரால் அடக்க இயலவில்லை. தான் அனுபவித்தபடியே விபூதியுடன் கூடிய எம்பெருமானைப் பற்றியே பேச வேண்டும், இப்படிப்பட்ட தன்மை கொண்ட அவனது திருவடிகளில் அடிமை செய்து பிழைக்க வேண்டும் என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் - கடலைத் திரளக் கண்டானெருவன் அதிலுண்டான முத்துமாணிக்காதிகளையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே முதல் திருவாய்மொழியிலே திரள அநுபவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய குணங்களை ஓரோவகைகளிலே ஓரோதிருவாய்மொழியாய்ச் சொல்லுகிறது இரண்டாம் திருவாய்மொழி தொடங்கி மேலெல்லாம்.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம் முதலானவற்றை முதல் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தார் என்றால், மற்ற திருவாய்மொழிகளில் அருளிச் செய்யப்பட்டவை எவை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். கடலை முழுவதுமாகக் காணும் ஒருவன், அதில் காணப்படும் முத்துமாணிக்கம் போன்றவற்றைத் தனித்தனியாகக் காண்பது போன்று, முதல் திருவாய்மொழியில் முழுமையாக அநுபவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானின் குணங்களை - பரத்வம், ஸௌலப்யம் போன்ற பல வகைகளில், ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியாக, இரண்டாம் திருவாய்மொழி தொடங்கி அருளிச் செய்கிறார்.

மூலம் - இப்படிச் செய்தாரிவரேயல்லர். பாரத ராமாயணாதிகளைப் பண்ணின வ்யாஸாதிகளும் ஸங்க்ஷேப விஸ்தரங்களாலே தங்கள் ப்ரபந்தங்களை

ப்ரபந்தீகரித்தார்கள். பரஸ்வரூபம் அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வத்தாலும், கல்யாணை கதாநத்வத்தாலும் ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணமாய், விபுத்வாத் தேசத்: பரிச்சேத ரஹிதமாய், நித்யத்வாத் காலத்: பரிச்சேத ரஹிதமாய், ஸர்வமும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய், தனக்கொரு ப்ரகார்யந்தரமில்லாமையாலே வஸ்து பரிச்சேத ரஹிதமாய், ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய், ஜ்ஞாந பலைச்வர்ய சீலாத்யநந்த கல்யாண குண கண மஹோத்தியாய், ச்ரிய:பதியாய், ஸ்வேதர ஸமஸ்தத்தையும் வ்யாபிக்குமிடத்தில் அப்ராக்ருதமாய், ஸுத்தஸத்வமயமாய், ஸ்வா ஸாதாரணமாய், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமாய், புண்யகந்தவாஸிதாநந்ததி கந்தராளமாய், ஸர்வாபாச்ரயமாயிருந்துள்ள திவ்ய விக்ரஹம் போலே வ்யாபித்து தரித்து நியமித்து, இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ரக்ஷகமாய்க் கொண்டு சேஷியாயிருக்கும்.

விளக்கம் - இவ்விதம் செய்தவர் இவர் மட்டும் அல்லர். மஹாபாரதம் மற்றும் இராமாயணம் போன்றவற்றை இயற்றிய வ்யாசர் முதலானவர்களும் தங்கள் ப்ரபந்தங்களை இவ்விதம் சுருக்கமாகவும் விவரித்தும் அருளிச் செய்தார்கள். பரம்பொருளின் ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது என்றால், அனைத்து தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக இருக்கும்; தன்னை விட வேறுபட்ட அனைத்தையும் விட வேறுபட்டதாக இருக்கும்; எங்கும் உள்ளதால், இந்த இடத்தில்தான் இருக்கும், இந்த காலத்தில்தான் இருக்கும் என்று அளவு கூற இயலாததாக இருக்கும்; அனைத்தையும் தனக்கு சரீரமாகக் கொண்டதால், தானே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளதால், தனக்கு வேறு எதுவும் ஆத்மாவாகக் கொள்ளாததால், எந்த ஒரு பொருளையும் கொண்டு அளவிட்டு இவனை அறிய இயலாது. ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமாக உள்ளது; ஞானம், பலம், ஐச்வர்யம், சீலம் போன்ற எல்லையற்ற குணங்களின் ஸமுத்திரமாக உள்ளது; மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளது; ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு இல்லாமல், சுத்த ஸத்வமயமாக உள்ளது; மலரின் மலர்ச்சியைக் கொண்டதாகவும் உள்ளது; தெய்வீகமான தனது நறுமணத்தால் நிறையப் பெற்ற, எல்லையற்ற திசைகளை உடையது; அனைவரும் வந்து அண்டும்படியான ஞானம் பெற்ற, விக்ரஹம் போன்று வ்யாபித்து, அனைத்தையும் தரித்து, நியமித்தபடி உள்ளது. இப்படியாக அனைத்து விதங்களிலும் அனைவருக்கும் பாதுகாப்பாக இருந்து, எஜமானனாகவும் உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 32)

17. விரும்பி நின்று ஏத்த மாட்டேன் விதி இலேன் மதி ஒன்று இல்லை
இரும்புபோல் வலிய நெஞ்சம் இறை இறை உருகும் வண்ணம்
சுரும்பு அமர் சோலை சூழ்ந்த அரங்கமா கோயில் கொண்ட
கரும்பினைக் கண்டு கொண்டு என் கண்ணினை களிக்குமாறே.

பொருள் - அவன் மீது மிகுதியான அன்பு ஏற்பட்டு, அதனால் அவனைத் துதிக்கும்படியாக நான் இல்லை. கையைக் குவித்து வணங்குதல் போன்ற செயல்களையும் நான் செய்வதில்லை. அவனைப் பற்றிய ஞானமும் எனக்கு இல்லை. இப்படியாக எனது மனம் இரும்பு போன்று இருந்தது. இதனை சிறிதுசிறிதாக உருகும்படிச் செய்தான். யார் என்றால் - வண்டுகள் மொய்க்கின்ற சோலைகளால் சூழப்பட்ட திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் சயனித்துள்ள பெரியபெருமாள் ஆவான். கண்ணாலேயே சுவைக்கவல்ல இனிய கரும்பு போன்ற அவனைக் கண்டு, எனது இரண்டு கண்களும் மகிழும் மகிழ்வுதான் என்னே!

அவதாரிகை - கீழ் ஆதரம் பெருகின்படி சொல்லிற்று; இதில், "அகவாயில் ஆதரம் விளைந்து புறவாய் கட்டழியாமலிருக்கையன்றிக்கே, சசுரூராத்ரி கரணங்களும் தன்னைக் கண்டு சேதநஸமாதியாலே களிக்கும்படி பண்ணினான்", என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் தனது உள்ளத்தில் அன்பு பெருகும்படிச் செய்தான் என்றார். இந்தப் பாசுரத்தில் - உள்ளத்தில் அன்பு இருந்தாலும் அந்த அன்பானது வெளிப்படாமல், உடல் எந்தவிதமான மாறுபாடும் அடையாமல் இருக்கின்ற மற்ற ஸம்ஸாரிகளைப் போன்று தன்னை விடவில்லை; எனது அசேதனமான கண் முதலான இந்திரியங்களும் அவனைக் கண்டவுடன் களிக்கும்படிச் செய்தான் - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (விரும்பி நின்று ஏத்தமாட்டேன்) - மநோவாக்காயங்கள் மூன்றினுடைய பூர்வவருத்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். விஷயம் விலக்ஷணமானால் அத்யாதரத்தோடே வ்யவஸிதனாய் நின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணவேணுமிறே; அது செய்யமாட்டிலேன். ஸோஹம் ஸ்துதௌ ந ச ஸாமர்த்யவாந் என்னுமாபோலே, பகவத்விஷயத்தைப் பேசுவென்றால் வாகிந்த்ரியத்துக்கு சக்தியில்லை; வ்யத்ரிக்த விஷயங்களைப் பேசுவென்றால் ஆதரமுமுண்டாய் சக்தியுமுண்டாயிருக்கும். வாக்வ்யாபாரம் புறம்பேயானாலும் காயிகவ்யாபாரங்களில் நம்பக்கல் பண்ணிற்றேதேனுமுண்டோ என்ன; (விதியிலேன்) - விதிர்விதானே என்கிறபடியே காயிகவ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிறது. உன்னை உத்தேசித்து உன்பக்கல் அநுகூலமாக இதுக்கு முன்பு கையால் ஒன்றும் செய்திலேன். ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி என்கிறவிதும், யௌ தத்பூஜாகரௌகரௌ என்கிறவிதும் புறம்பே தப்பிற்றாகிலும் நெஞ்சாலேதான் நம்மை நினைத்தல் செய்தீரோ என்ன. (மதியொன்றில்லை) - உன் வாசி அறியாதொழிந்தால் நீ ஒருவன் உண்டென்றிருக்கும் அறிவுங்கூட இல்லை. உன்னையொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை உள்ளபடி அறியக் கூடியவையிருப்பன். உன்னளவில் வந்தால் உன்னுடைய ஸத்பாவத்திலும் ஜ்ஞாநமில்லை. அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேத சேத் அஸந்நேவ ஸ பவதி என்னக்கடவதிறே. வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்.

விளக்கம் - (விரும்பி நின்று ஏத்தமாட்டேன்) - தனது வாக்கு, சொல், செயல் முன்பு எவ்வாறு இருந்தது என்று அருளிச்செய்கிறார். மிகவும் மேன்மையான ஒன்றைக் கண்டால், அதனை மிகுந்த ஆர்வத்துடனும் உறுதியுடனும் புகழ்ந்து பேசி துதிக்க வேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் எம்பெருமானைக் குறித்து, அது போன்று செய்யாமல் இருந்தேன். விஷ்ணுபுராணம் - ஸோஹம் ஸ்துதௌ ந ச ஸாமர்த்யவாந் - தேவனே! உன்னைத் துதிக்கும் திறன் எனக்கு இல்லை - என்று கூறுவது போன்று, அவனைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு ஏற்ற சக்தி இல்லாமல் வாக்கு இந்த்ரியம் இருந்தது. ஆனால் அவனைத் தவிர்ந்த மற்ற உலகவிஷயங்கள் குறித்துப் பேசுவதற்கு, வாக்கு இந்த்ரியத்திற்கு சக்தியும் ஆர்வமும் இருந்தன. பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “வாக்கு போனால் போகிறது. அது மற்றவற்றைப் பற்றியே பேசியபடி இருந்தாலும், உமது உடல் ரீதியாகச் செய்யக்கூடிய நமஸ்கரித்தல் போன்றவற்றையாவது நம்மைக் குறித்துச் செய்தீரோ?”, என்று ஏதும் அறியாதவன் போன்று வினவினான். (விதியிலேன்) - விதிர் விதானே - விதி என்னும் சொல் உடலால் செய்யப்படும் செயல்களைக் குறிக்கும் - என்னும்படி, விதி என்ற பதம் வணங்குதல் போன்றவற்றைக் குறிக்கிறது. ஆழ்வார் பெரியபெருமாளிடம், “உன்னைக் குறித்து, உன்னை மனதில் வைத்து கைகூப்புதல் போன்ற எதனையும் நான் செய்யவில்லை”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள், “விஷ்ணுதர்மம் - ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி - எது

ஸ்ரீஹரியைத் துதிக்கிறதோ அதுவே நாக்கு எனப்படும் - என்றும், யௌ தத்பூஜாகரௌகரௌ - எது அவனுக்குப் பூஜை செய்கிறதோ, அந்தக் கைகளே சிறந்தவை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வாக்கு மற்றும் உடல் ஆகியவற்றைக் கொண்டு நம்மைத் தவிர மற்றவற்றைப் புகழ்ந்தீர் என்றாலும், உமது நெஞ்சத்திலாவது எம்மை நினைத்தீரோ?”, என்றான். (மதியொன்றில்லை) - உனது மேன்மையை மட்டும் அல்ல, நீ உள்ளாய் என்னும் ஞானம் எனக்கு இல்லை. உன்னைத் தவிர்ந்த மற்ற பொருள்களின் ஸ்வரூபங்களையும், ஸ்வபாவங்களையும் மிகுந்த முயற்சியுடன் அறியக்கூடியவனான நான், உன்னைக் குறித்த விஷயத்தில், நீ உள்ளாய், என்ற ஞானம் இல்லாமலே இருந்தேன். தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ - அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேத சேத் அஸந்நேவ ஸ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான் என்று ஒருவன் கூறப்படவில்லை என்றால், அவன் இருந்தும் இல்லாதவே ஆவான் - என்றும், விஷ்ணுபுராணம் - வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் - ப்ரஹ்மவித்யைத் தவிர மற்ற அனைத்தும் செருப்புக்குத்துவதில் உள்ள பாண்டித்யம் போன்றதே - என்றும் கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - இப்படி மனோவாக்காயங்களை அந்யதாவாக்கிக் கார்யங்கொண்டிராகில், ப்ரதாநமான மநஸ்ஸை மேலே திருத்திக் கொள்ளுகிறோமென்ன (இரும்புபோல் வலிய நெஞ்சம்) - தேவரீருக்குத் திருத்திக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யதையில்லை. இரும்பாகில் அக்நியாலே நியமித்துக் கொள்ளலாம்; இது ஒருபடியாலும் திருத்தவொண்ணாது என்கை.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “இப்படியாக நீவிர் உமது மனம், வாக்கு, சரீரம் ஆகிய மூன்றையும் உலகவிஷயங்களில் திருப்பினீர். இவற்றில் முக்கியமானதாக உள்ள உமது மனதை நம் விஷயமாக மாற்றிக் கொள்கிறோம்”, என்றான். (இரும்புபோல் வலிய நெஞ்சம்) - இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார், “நீ திருத்தி உன் பணி கொள்வதற்கு ஏற்ற தகுதி இந்த மனதிற்கு இல்லை. இந்த மனம் இரும்பு போன்றது என்றாலும், அதனை உருக்கி, வேண்டியபடி மாற்றிக் கொள்ளலாம். ஆனால், இது எப்படியும் திருந்தாது”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - இதுக்கு முன்பு பூர்வாவஸ்தையில் தாம் நின்ற நிலையை அருளிச் செய்கிறார். இதுக்குமேல் அத்தலையில் ப்ரபாவம் சொல்லுகிறார். (இறையிறையுருகும் வண்ணம்) - இவ்வன்மையோடே இது முடிந்துபோகாதபடி இப்போது என் மநஸ்ஸை சிதிலமாம்படி பண்ணினான். கடிநஸ்தலத்திலே வர்ஷித்தால் காடிநயமடங்க நெகிழ்ச்சிக்கு உறுப்பாமாபோலே,

விஷயாந்தரத்தாலே மநஸ்ஸு அதிகடிநமானாலும் சிதிலமாம்படி வயிரவுருக்காயிறே பகவத்ப்ரபாவமிருப்பது.

விளக்கம் – மேலே உள்ளதுவரை, தான் இதற்கு முன்பு இருந்த நிலையை அருளிச் செய்தார். இனி, அந்த நிலையை மாற்றிய ஸ்ரீரங்கநாதனின் மேன்மையைக் கூறுகிறார். (இறை இறை உருகும்வண்ணம்) – இப்படியாக இரும்பு போன்று இருந்த எனது மனம், அப்படியே அழிந்து விடாதபடி, இப்போது எனது மனதைச் சிறிதுசிறிதாக உருக்கினான். கடினமான தரையில் மழை பெய்தால், எந்த அளவு இறுகி நின்றதோ அந்த அளவிற்கு அந்த மண் இளகிக் கொடுக்கும். அது போன்று, உலகவிஷயங்களில் எனது மனம் மிகவும் ஈடுபட்டபடி இருந்தாலும், அந்த மனம் உருகும்படியாக, வைரம் கொண்டு வைரத்தை அறுப்பது போன்று பெரியபெருமாளின் மேன்மை உள்ளது என்றார்.

வ்யாக்யானம் – (சுரும்பமரித்யாதி) – உருக்கின விஷயந்தான் இருக்கிறபடி. வண்டுகள் பொருந்தி விடமாட்டாத சோலை. பரிமளம் படிந்தாற்போலே தன்னிலே பிறந்ததென்னும்படியாய்த்து வண்டுகள் படிந்துகிடக்கும்படி. மது மாறிலிறே அது கால் வாங்குவது. மது மாறுவது செவ்வி மாறிலிறே. ஆக, நித்ய வஸந்தமான சோலையென்கை. சோலையின் போக்யதை புரணியென்னும்படியாய்த்து ஊரில் போக்யதை இருப்பது. பரமபதத்தோபாதி ச்லாக்யமான கோயிலாகக் கொண்டான். (கரும்பினை) – கரும்பு என்றது கைதொட்டால் பிசுகு நாறாதே இருக்கும் போக்யமான வஸ்துவை. ப்ராப்தமுமாய் ஸுசகமுமாய் இருக்கச்செய்தேயும் போக்யதையாய்த்து மிக்கிருப்பது. கன்னல் என்னதொழிந்தது – பாகவிசேஷத்தாலே ஆக்கனாய் வந்த ஸாரஸ்யமல்ல, ஸ்த்தா ப்ரயுக்தமான ஸாரஸ்யமென்கைக்காக. ரஸோ வை ஸ: என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் – (சுரும்பமர் சோலை) – இப்படி மனதை உருக்கின விஷயம் எப்படிப்பட்டது என்கிறார். வண்டுகள் பொருந்தி நின்று, விடாமல் இருக்கின்ற சோலைகள். சோலைகளின் நறுமணம் எப்படி சோலைகளை விடாமல் உள்ளதோ, அது போன்று, இந்தச் சோலையில் பிறந்த வண்டுகள் இதனை விடாமல் படிந்துகிடக்கின்றன. சோலைகளில் உள்ள தேன் குறைந்தால் அல்லவோ வண்டுகள் அதிலிருந்து புறப்படும்? சோலையின் புதுமை மாறாமல் உள்ளதால், தேனும் குறையாது. ஆகவே, எப்போதும் வஸந்தகாலம் போன்றே உள்ள சோலை. சோலையின் இனிமையைக் கீழே தள்ளும்படியாக அல்லவோ திருவரங்கத்தின் இனிமை உள்ளது? பரமபதத்தைப் போன்றே சிறந்த கோயிலாக அல்லவோ பெரியபெருமாள் கொண்டுள்ளான்? (கரும்பினை) – கரும்பஞ்சாறு என்று கூறாமல் கரும்பு என்று ஏன் கூறினார்? சாறு போன்று கையால் தொட்டால், பிசுக்கு ஏறாமல், இனிமையாக உள்ளது என்றார். கரும்பு போன்று இயற்கையாகவும்,

எளிமையாயும் உள்ளபோதிலும், கரும்பைக் காட்டிலும் இனிய வஸ்து. கன்னல் என்று கூறாமல் கரும்பு என்று ஏன் கூறினார்? கற்கண்டு போன்று பல செயல்பாடுகளுக்குப் பின்னர் செயற்கையாக உண்டான இனிமை அல்ல, கரும்பு போன்ற இயற்கையான இனிமை என்றார். தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ - ரஸோ வை ஸ: - ரஸ ஸ்வரூபம் - என்பது போன்று ரஸமாக உள்ளவன் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (கண்டுகொண்டு) - "நிதியெடுத்துக் கொண்டு" என்னுமாபோலே, கண்ணாலே பருகும் கரும்பாய்த்து இது. லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ. (என் கண்ணினை களிக்குமாறே) - நரகாவஹமான விஷயங்களைக் கண்டு களித்துப்போந்த என் கண்கள் கிடீர் இவ்விஷயத்தைக் கண்டு களிக்கின்றன. (இணை) - களிப்புக்கு ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாமித்தனை போக்கி வேறு உபமானமில்லை. முக்தர் ஸதாதர்சனம் பண்ணிக் களிக்கும் களிப்பும் இக்கண்ணாலே இப்படி களிக்கிற களிப்புக்கு ஸத்ருசமன்றிறே. கரணாபதியான என்னையொழியத் தானே களியா நின்றன. இந்திரியங்கள் ஜ்ஞாத ப்ரஸர த்வாரமென்கிற அந்நிலை குலைந்து சேதந ஸமாதியாலேதானே களியா நின்றன. ராமம் மே அநுகதா த்ருஷ்டி: கர்த்தாவையொழியவே கரணங்களுக்கே அந்வய வ்யதிரேகங்களிலே சோகஹர்ஷங்களுண்டாம்படியிறே விஷய ஸ்வபாவமிருப்பது.

விளக்கம் - (கண்டுகொண்டு) - "நிதி எடுத்துக் கொண்டு" என்பது போன்று, கண்களால் பருகும்படியான கரும்பாக அல்லவோ பெரியபெருமாள் உள்ளான்? இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ - கண்களால் பருகும்படி - என்றது காண்க. (என் கண்ணினை களிக்குமாறே) - இதுவரை நரகத்தை அளிக்கவல்ல விஷயங்களைக் கண்டு மட்டுமே எனது கண்கள் மகிழ்வு கொண்டன. ஆனால், இன்று இந்த வஸ்துவைக் கண்டு இன்பம் அடைகின்றன. (இணை) - இந்தக் கண்கள் இப்போது அடைகின்ற மகிழ்ச்சிக்கு ஒப்பானது, ஒரு கண் மற்றொரு கண்ணுக்கு ஒப்பு என்று கூறுவது தவிர வேறு ஏதும் இல்லை. முக்தர்கள் அவனை எப்போது கண்டு களிப்பதை ஒப்பாகச் சொல்லலாமே என்றால், அந்த மகிழ்வானது இந்தக் கண்கள் கொண்டு பூமியில் ஏற்படுகின்ற களிப்புக்கு ஒப்பானது அல்ல. எனது கண்களுக்கு எஜமானனாகிய என்னைக் கேட்காமலே எனது கண்கள் களித்தபடி உள்ளன. சேதனனின் ஞானமானது வெளிப்படும் வழிகளாக இத்திரியங்கள் உள்ளன என்ற நிலை மாறி, கண்களானவை தாங்களே சேதனர்கள் போன்று அனுபவிக்கின்றன. இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - ராமம் மே அநுகதா த்ருஷ்டி: - இராமனைப் பின் தொடர்ந்து என் பார்வை சென்றுவிட்டது - என்று தசரதன் கூறியது காண்க. ஸ்ரீரங்கநாதனைக் கண்டவுடன், கண்களுக்கு எஜமானனாகிய சேதனனின் அனுமதி இன்றி, கண்கள் தாங்களாகவே களிப்பதும், அவனைக் காணாதபோது

சோகத்தில் மூழ்குவதும் நடைபெறும்படியாக அல்லவோ பெரியபெருமாளின் இனிமை உள்ளது?

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்